

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **JUDr. P. R.**, zastoupeného Mgr. Martinem Řandou, LL.M., advokátem advokátní kanceláře Řanda Havel Legal s.r.o., se sídlem Truhlářská 13-15, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem 587 33 Jihlava, Žižkova 57, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, č.j. KUJI 63254/2011, sp. zn. OOSČ 6876/2010 OOSC/259/DT ze dne 14.7.2011 **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení 7.700,-Kč do 30-ti dnů od právní moci rozsudku k rukám právnímu zástupce žalobce Mgr. Martina Řandy, LL.M., advokáta, advokátní kanceláře Řanda Havel Legal s.r.o. se sídlem Truhlářská 13-15, 110 00 Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutím žalovaného ze dne 14.7.2011, č.j. KUJI 63254/2011, sp. zn. OOSČ 6876/2010 OOSC/259/DT zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25.10.2010, č.j. MMJ/OD/14500/2010 126241/2010/MMJ (dále jen „Rozhodnutí o přestupku“), kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f), bod 3. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutím o přestupku byla žalobci současně uložena pokuta ve výši 3.500,-Kč a povinnost nahradit náklady řízení o přestupku v částce 1.000,-Kč.

Žalobce je přesvědčen, že byl Napadeným rozhodnutím i Rozhodnutím o přestupku zkrácen na svých právech, a proto podává žalobu proti všem výrokům obou uvedených rozhodnutí.

Žalobce pro větší přehlednost shrnul skutkovou podstatu případu.

- 1) Dne 14.8.2010 na 122 km dálnice D1 ve směru na Brno zastavila žalobce policejní hlídka s tvrzením, že žalobce na 112 km dálnice D1 ve směru na Brno údajně překročil jako řidič motorového vozidla BMW X5, reg. zn. nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o 38 km/h.
- 2) Žalobce s tvrzením policie nesouhlasil, a proto bylo o přestupku sepsáno oznámení a věc byla předána k řešení ve správním řízení. Správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 25. října 2010. Předvolání bylo žalobci doručeno dne 14. října 2010, z důvodu velkého pracovního vytížení i ze soukromých důvodů si však žalobce byl schopen zajistit právní zastoupení až dne 22. října 2010 (pátek).
- 3) Právní zástupce žalobce téhož dne telefonicky informoval pověřenou úřední osobu o převzetí právního zastoupení a požádal o odklad ústního jednání (o jeden týden, max. však o jeden měsíc, dle volby správního orgánu I. stupně) za účelem možnosti prostudování spisu a přípravy právního zastoupení. Téhož dne právní zástupce žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně i písemnou žádost o odklad ústního jednání. Plnou moc doručil právní zástupce žalobce správnímu orgánu I. stupně dne 25. října 2010.
- 4) Pověřená úřední osoba při výše zmíněném telefonickém rozhovoru přislíbila vyhovět žádosti právního zástupce žalobce o odklad ústního jednání. Právní zástupce žalobce na tento příslib spoléhal a dne 25.října 2010 se proto nedostavil ke správnímu orgánu I. stupně k nařízenému ústnímu jednání. Následně však vyšlo najevo, že správní orgán I. stupně uvedené sdělení a žádost právního zástupce žalobce zcela ignoroval a dne 25.října 2010 projednal věc v nepřítomnosti žalobce (a jeho právního zástupce) a vydal Rozhodnutí o přestupku.
- 5) Odvolání žalobce ze dne 16. listopadu 2010 proto Rozhodnutí o přestupku doplněné podáním ze dne 22.listopadu 2010 žalovaný zamítl Napadeným rozhodnutím. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí žalovaný potvrdil, že správní orgán I. stupně svým popsaným procesním postupem porušil zákon, neboť správně měl zohlednit informace o existenci právního zastoupení žalobce a veškeré úkony v řízení provádět tak, jako by žalobce byl řádně zastoupen na základě plné moci. Následně však žalovaný dovodil, že uvedené pochybení správního orgánu I. stupně nemělo „v podstatě žádný negativní dopad na možnost realizace procesních práv“ žalobce a na „soulad“ Rozhodnutí o přestupku „s právními předpisy“.
- 6) Dle žalovaného i správního orgánu I. stupně pak tvrzený Přestupek žalobce byl jednoznačně prokázán a údajně byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný i správní orgán I. stupně uzavřeli, že žalobce byl při překročení nejvyšší dovolené rychlosti přistižen hlídkou policie, rychlost jízdy

byla změřena certifikovaným rychloměrem a jako výstup byla pořízena fotografie. Vozidlo nebylo zastaveno v místě spáchání přestupku, ale hlídka policie jela za vozidlem, aniž by ho ztratila z dohledu, do místa, kde bylo možné realizovat bezpečné zastavení. Záměna řidiče vozidla v úseku mezi místem měření rychlosti a místem zastavení vozidla je tedy dle žalovaného i správního orgánu I. stupně vyloučena. Policie ČR v úředním záznamu ze dne 21. srpna 2010, č.j. KRPJ-162/PŘ VB-2010-VON, k možné záměně řidiče uvedla, že po celou dobu sledování vozidla hlídkou policie nebyl ve vozidle vidět žádný pohyb.

- 7) Žalobce je přesvědčen, že žalovaný i správní orgán I. stupně porušili žalobcova procesní práva, čímž zasáhli do žalobcova práva na spravedlivý proces. Žalobce nesouhlasil s tvrzeními policie o Přestupku a o tom, že jej spáchal on. Postupem správních orgánů však bylo žalobci znemožněno seznámit se se spisem a navrhnout důkazy ve svůj prospěch. Z toho důvodu též nelze správními orgány zjištěný stav označit za takový, o němž by nebyly důvodné pochybnosti.

Žalobce má za to, že v jeho případě došlo **k porušení práva na spravedlivý proces.**

- 8) I ve správním řízení mají účastníci zaručeno právo na spravedlivý proces zakotvené Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), rozhoduje-li správní orgán o subjektivních právech a povinnostech jednotlivce, které vyplývají z vnitrostátních předpisů. Povinnosti uložené zákonem o přestupcích pod uvedené vymezení beze sporu spadají.
- 9) V ústavní rovině je uvedené právo účastníka na spravedlivý proces zakotveno mimo jiné v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) – právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení, a v čl. 38 odst. 2 Listiny – právo, aby věc účastníka byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v přítomnosti účastníka a aby se účastník mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.
- 10) V rovině obecného práva je pak právo na spravedlivý proces upraveno mimo jiné v § 33 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) – právo účastníka na zastoupení, v § 4 odst. 4 správního řádu - právo účastníka uplatňovat ve správním řízení svá práva a oprávněné zájmy, a v § 74 odst. 1 zákona o přestupcích – právo obviněného na účast na ústním jednání konaném v řízení o přestupku.
- 11) Právo na spravedlivý proces je tedy jedním ze základních práv zaručených Úmluvou, jakož i Ústavou ČR, resp. Listinou základních práv a svobod. Z toho důvodu je třeba bezpodmínečně trvat na tom, aby toto právo účastníka správního řízení bylo respektováno a za všech okolností zachovááno. Porušení tohoto základního práva účastníka je podstatnou vadou správního řízení, která sama o sobě odůvodňuje zrušení správního rozhodnutí.
- 12) V souzeném případě správní orgán I. stupně uvedené právo žalobce zcela flagrantně porušil. Žalovaný k námitce žalobce porušení jeho práva na spravedlivý

proces uznal, v rozporu se zákonem však z této skutečnosti nevyvodil žádné právní závěry a uvedené pochybené správního orgánu I. stupně nenapravil. Tím zatížil i své Napadené rozhodnutí zásadní vadou.

- 13) Správní orgán I. stupně v rozporu se svými zákonnými povinnostmi zcela pominul informace o právním zastoupení žalobce a v důsledku toho konal ústní jednání v nepřítomnosti žalobce (nebo jeho právního zástupce), aniž pro to byly splněny zákonné předpoklady.
- 14) Argumentace správního orgánu I. stupně i žalovaného ohledně oprávněnosti konat ústní jednání v nepřítomnosti žalobce je nesprávná. Dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích lze věc projednat v ústním jednání bez přítomnosti obviněného jen tehdy, když odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Uvedené podmínky se zcela vztahují též na zástupce obviněného.
- 15) Jak potvrdil žalovaný v Napadeném rozhodnutí, správní orgán I. stupně byl před konáním ústního jednání a vydáním Rozhodnutí o přestupku informován o právním zastoupení žalobce a měl proto s právním zástupcem žalobce jednat a umožnit mu uplatnění jeho práv.
- 16) Jedním ze základních práv žalobce resp. jeho právního zástupce, je bezpochyby právo na dostatečný čas pro přípravu právního zastoupení. Ta není možná bez náležitého seznámení se se správním spisem. Požadavek na umožnění seznámení se spisem je proto důležitým důvodem ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Po nikom přitom nelze spravedlivě žádat, aby se se spisem seznamoval až těsně před ústním jednáním nebo dokonce až při něm. Poukaz žalovaného na rozsah spisu je nepatřičný, neboť tato informace nemohla být právnímu zástupci žalobce známa. Otázka rozsahu spisu navíc nemůže vyvrátit výše uvedené závěry žalobce o právu na dostatečný čas na přípravu právního zastoupení. Správní orgán také nemůže autoritativně určovat, zda na seznámení se se spisem postačí právnímu zástupci 10 minut, hodina či půl dne.
- 17) Nesprávný je též poukaz žalovaného a správního orgánu I. stupně na možnou účelovost jednání žalobce. Žalobce se především nijak nevyhýbal převzetí předvolání k ústnímu jednání. Vysvětlil také, z jakých důvodů si zajistil právní zastoupení teprve dne 22. října 2010. Pokud by správní orgán I. stupně umožnil žalobci plnou realizaci jeho procesních práv vyplývajících z práva na spravedlivý proces, vedlo by to k prodloužení správního řízení pouze v řádu dnů nebo několika málo týdnů. Je tedy evidentní, že se žalobce ústnímu jednání nevyhýbal a pouze usiloval o plné uplatnění svých procesních práv. Odkladem ústního jednání by nedošlo k nedůvodným či nepřiměřeným průtahům v řízení.
- 18) S ohledem na výše uvedené je žalobce přesvědčen, že správní orgán I. stupně i žalovaný porušili ústavně zaručené právo žalobce na spravedlivý proces a zkrátili ho na jeho právu na zastoupení, na účast na ústním jednání a na právo uplatňovat ve správním řízení svá práva a oprávněné zájmy. V důsledku toho jsou Napadené rozhodnutí a Rozhodnutí o přestupku zatížena nezákonností a z toho důvodu by měla být soudem zrušena a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení, zejména ke konání ústního jednání.

Žalobce má **pochybnosti o zjištěném stavu.**

- 19) Dle žalobce jsou důvody nezákonnosti Napadeného rozhodnutí a Rozhodnutí o přestupku popsané v žalobě dostatečným důvodem pro zrušení uvedených rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.
- 20) Žalobce pro úplnost dodal, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného a správního orgánu I. stupně, že jimi byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
- 21) Dle úředního záznamu Policie ČR ze dne 21. srpna 2010, č.j. KR PJ – 162/PŘVB-2010-VON, v místě a okamžiku měření rychlosti vozidla žalobce stálo vozidlo hlídky policie v klidu. Za vozidlem žalobce se mohlo rozjet teprve po provedení a vyhodnocení měření rychlosti jeho vozidla. Dle žalobce tak mezi okamžikem projetí jeho vozidla a okamžikem rozjetí hlídky policie mohla uběhnout minimálně doba mezi 5-10 vteřinami. Dalších cca 15-20 vteřin by trvalo hlídce Policie dosažení rychlosti cca 170 km/hod, kterou údajně jelo vozidlo žalobce. Žalobce pouze upozorňuje, že uvedené odhady leží na samé spodní hranici; ve skutečnosti mohly být uvedené časové hodnoty delší (záleží např. na tom, zda policejní hlídka v okamžiku průjezdu vozidla žalobce seděla ve svém vozidle či byla mimo něj, zda měla nastartovaný motor, zapnuté bezpečnostní pásy atd.).
- 22) Pokud vozidlo žalobce v okamžiku průjezdu kolem hlídky policie jelo rychlostí cca 170 km/hod, ujelo by každou vteřinu cca 47 m. I v případě, že by hlídka policie vyjela za vozidlem žalobce již za 5 vteřin po průjezdu vozidla žalobce, bylo by již vozidlo žalobce vzdáleno cca 240 m. Tato vzdálenost by se dále zvyšovala až do okamžiku, kdy by hlídka policie dosáhla rychlosti alespoň 170 km/hod. V určitém okamžiku proto vozidlo žalobce mohlo být od vozidla hlídky policie vzdáleno až 500 m.
- 23) Na uvedenou vzdálenost by bylo pro hlídku policie prakticky nemožné vidět dovnitř vozidla žalobce, a to i kvůli tomu, že vozidlo žalobce je vzadu vybaveno tmavými skly, která pohled dovnitř vozidla znemožňují. Právě uvedené tak vyvrací tvrzení policie, že po celou dobu sledování vozidla žalobce hlídkou policie nebyl ve vozidle žalobce vidět žádný pohyb a že tedy nemohlo dojít k záměně řidičů. Stejně tak nelze považovat za nezpochybnitelné tvrzení policie, že hlídka měla vozidlo žalobce po celou dobu na dohled.
- 24) Výhledové poměry hlídky policie také mohly být ztíženy přítomností dalších vozidel na vozovce. Žádná část spisu se však o počtu dalších vozidel v daném místě a čase nijak nezmiňuje. Pokud však v daném místě a čase nebyla na vozovce přítomna žádná další vozidla, je otázkou, nakolik tvrzené jednání naplňovalo materiální stránku přestupku. Samotné naplnění formální stránky přestupku totiž nemusí automaticky znamenat též naplnění materiální stránky přestupku a tedy trestnost jednání. Správní orgány jsou přitom povinny vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, zkoumat také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního. V Rozhodnutí o přestupku ani v Napadeném rozhodnutí se správní orgány

v rozporu se svou výše uvedenou povinností materiální stránkou tvrzeného Přestupku nijak nezabývaly.

- 25) V důsledku výše popsaného porušení práva žalobce na spravedlivý proces a na účast při ústním jednání bylo žalobci znemožněno vznést veškeré v úvahu přicházející argumenty ve svůj prospěch a projednat je se správními orgány. I z toho důvodu je třeba Napadené rozhodnutí a Rozhodnutí o přestupku považovat za nezákonná a trvat na jejich zrušení a nařízení nového ústního jednání.
- 26) Žalobce shrnul, že správní orgán I. stupně porušil ústavně zaručené právo žalobce na spravedlivý proces a nezákonně konal ústní jednání o přestupku v nepřítomnosti žalobce. Žalovaný sice potvrdil, že k uvedenému porušení práv žalobce došlo, toto porušení však nenapravit a své rozhodnutí tak též zatížil nezákonností. V důsledku znemožnění přípravy právního zastoupení a účasti na ústním jednání bylo žalobci znemožnění vznášet tvrzení a důkazy ve svůj prospěch, a tedy i zpochybnit správnost a úplnost skutkových zjištění policie a správního orgánu I. stupně. Ze všech uvedených důvodů navrhoval, aby rozhodnutí obou správních orgánů byla zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení a dále, aby soud zavázal žalovaného žalobci zaplatit vzniklé mu náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že většina žalobních námitek se svým obsahem shoduje s námitkami, které žalobce vznesl již ve svém odvolání, odkázal se žalovaný se svým vyjádřením k žalobě především na odůvodnění svého rozhodnutí, ve kterém se k otázce tvrzeného porušení procesních práv účastníka řízení podrobně vyjádřil. Pokud se jedná o nové námitky spočívající v rozporování skutkových zjištění, má žalovaný za to, že hypotézy, které žalobce rozvíjí ve své žalobě, a které souvisejí s možností, že jím řízené vozidlo se mohlo na nějakou dobu ztratit z dohledu zasahujících policistů, nejsou v kontextu shromážděných podkladů rozhodnutí způsobilé vnést do zjištěného stavu věci jakékoliv pochybnosti. V předmětné věci bylo dle přesvědčení žalovaného mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že přestupkového jednání, které bylo žalobci kladeno za vinu, se dopustil skutečně žalobce a žalovaný se ostatně i ke skutkové stránce věci rovněž vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí.

Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správních spisů, jejíž součástí je i spis Policie ČR, se nachází Oznámení přestupku, v němž uvedeno, že žalobce (který je řádně identifikován) dne 14.8.2010 ve 14.02 hod jel po dálnici č. D1, v km 112 ve směru jízdy na Brno. V tomto úseku byla výše uvedenému řidiči naměřena rychlost 174 km/h, po odečtu 169 km/h. V uvedeném úseku je povolená maximální rychlost 130 km/h. Naměřená rychlost byla zjištěna přístrojem Radar OAD9, který je namontovaný na služební vozidlo Škoda Felicie a byl v civilním provedení. Řidič s přestupkem nesouhlasí. Vozidlo bylo naměřeno v km 122, ihned po jejím změření vyrazila hlídka za uvedeným vozidlem a po celou dobu jej měla na dohled. V tomto tiskopise Oznámení přestupku, který je vyplněn policistou, je i kolonka Vysvětlení a podpis občana, který je podezřelý z přestupku. Do této kolonky žalobce napsal, že s přestupkem nesouhlasí,

neboť v inkriminovaný km měření, tj. km 112 s největší pravděpodobností neřídil on, nýbrž osoba mu blízká. Toto Vysvětlení žalobce i podepsal.

Za Oznámením přestupku se nachází ověřovací list č. 147/10 týkající se silničního radarového rychloměru AD9C, kterým bylo měření prováděno a z ověřovacího listu bylo zjištěno, že konec platnosti ověření je dnem 13.7.2011, dále pak fotografie vozidla řízeného žalobcem, s datem 14.8.2010, 14:02:18 hod a uvedeno, že naměřená rychlost je 174 km/h, přičemž nejvyšší povolená rychlost u osobních automobilů v uvedeném úseku je 130 km/h, uvedeno, který policista měření provedl a který policista byl svědkem měření, uvedeno pak také výrobní číslo radaru, reg. značka vozidla, druh vozidla, typ vozidla a jeho barva. Na fotografiích se objevuje vozidlo registrační značky Uvedeno, že jde o osobní vozidlo BMW X5 černé barvy.

Skutečnosti, které jsou popsány v Oznámení o přestupku jsou uvedeny rovněž v úředním záznamu pořízeným dálničním oddělením Velký Beranov 21.8.2010. Ve spise se pak nachází výpis evidenční karty řidiče – žalobce a poté následuje z data 5.10.2010 Oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a předvolání obviněného k ústnímu jednání na den 25.10.2010 v 10 hod na odbor dopravy Magistrátu města Jihlavy. Toto Oznámení i Předvolání žalobce osobně převzal 14.10.2010.

22.10.2010 byla doručeno Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy žádost žalobce o stanovení nového termínu ústního jednání a přípravu spisu k nahlížení, kterou zasílal advokát Mgr. Martin Řanda. V něm uváděl, že tohoto dne, tedy 22.10, převzal právní zastoupení žalobce ve věci přestupku, z něhož byl obviněn. Pak uvedl, že vzhledem k uvedenému termínu nařízeného ústního jednání na den 25.října v 10 hod a vzhledem na krátký časový úsek, který uplynul od okamžiku převzetí zastoupení klienta, nebude mít možnost se seznámit se spisem před konáním nařízeného ústního jednání. Seznámení se s obsahem spisu přitom považuje za nezbytnou podmínku řádného uplatnění práv klienta v rámci řízení, zejména navržení důkazů ve prospěch klienta. Z výše uvedených důvodů, jak uvedl, žádá tímto o stanovení nového termínu ústního jednání a zpřístupnění spisu vedeného v řízení k nahlédnutí v dostatečném časovém předstihu před konáním ústního jednání ve věci. Uvedl, že pro ústní jednání může být k dispozici 1.2.5.8.9.10. či 15. listopadu 2010 nebo od 22.listopadu 2010 dále až do konce téhož měsíce, mimo den 25. listopadu 2010. Pod tím uvedeno, že plnou moc doručí počátkem příštího týdne.

25.10.2010 bylo doručeno Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy totéž sdělení, co bylo zasíláno faxem 22.10, písemně, přičemž 25.10.2010 byla faxem doručena uvedenému orgánu i plná moc, v níž zmocnil žalobce Mgr. Martina Řandu k zastupování ve všech věcech týkajících se řízení o přestupku projednávaného odborem dopravy Magistrátu města Jihlavy pod sp. zn. MMJ/OD/14500/2000. Plná moc je datována dnem 22.10.2010 a podepsána žalobcem, jehož podpis je ověřen notářem, přičemž originál plné moci byl poštou doručen Magistrátu města Jihlavy 26.10.2010.

25.10.2010 v 10:00 hod započalo ústní projednání přestupku v budově Magistrátu města Jihlavy, kde konstatováno, že obviněný z přestupku P. R. se k jednání nedostavil, zmocněnce nemá. Byla konstatována podstata věci, kdy uvedeno, že na základě oznámení Policie ČR, Dálničního oddělení Velký Beranov, č.j. KRPJ – 162/PŘVB-2010-VON ze dne 3.9.2010 měl obviněný P. R. porušit ust. § 18/3 zákona o silničním provozu a tím naplnit znaky skutkové podstaty přestupku dle ust. § 22/1 f) 3 zákona o přestupcích, neboť dne 14.8.2010 v 14:02 hod na dálnici D1 v km 112, v k. ú. obce Pávov, ve směru jízdy na Brno jako řidič osobního motorového vozidla BMW X5, reg. zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec na dálnici o 38 km/hod. Vozidlu byla orgány Policie ČR naměřena rychlost jízdy 174 km/hod. Po zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ při rychlostech nad 100 km/hod, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlostí jízdy 168 km/hod – (174 km/hod naměřeno na radaru, 3% tolerance je 5,22 km/h, uvažovaná odchylka je tedy 6 km/h, $174 - 6 = 168$ km/hod).

Uvedeno pak, že s ohledem na to, že P. R. se k ústnímu jednání dnešního dne bez omluvy nedostavil, ač mu bylo oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a předvolání obviněného doručeno dne 14.10.2010, bude rozhodnutí v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích vydáno v nepřítomnosti obviněného. Na tyto důsledky byl jmenovaný v oznámení upozorněn. Dále uvedeno, jaké důkazy byly provedeny. Z toho, co uvedeno vyplývá, že byl proveden důkaz policejním spisem.

Téhož dne, tj. 25.10.2010 bylo vydáno Magistrátem města Jihlavy rozhodnutí o přestupku, v němž uvedeno, že P. R. je vinen z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) 3 zákona o přestupcích porušením ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 14.8.2010 v 14:02 hod na dálnici D1 v km 112, v k.ú. obce Pávov, ve směru jízdy na Brno jako řidič osobního motorového vozidla BMW X5, reg. zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec na dálnici o 38 km/hod. Vozidlu byla orgány Policie ČR naměřena rychlost jízdy 174 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ při rychlostech nad 100 km/hod mu byla tedy jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 168 km/hod – (174 km/hod naměřeno na radaru, 3% tolerance je 5,22 km/hod, uvažovaná odchylka je tedy 6 km/h, $174 - 6 = 168$ km/hod). Proto se mu dle ust. § 22 odst. 8 zákona o přestupcích s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích ukládá pokuta v částce 3.500,-Kč a dále byl zavázán k povinnosti nahradit náklady řízení v částce 1.000,-Kč.

Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že správní orgán měl za prokázáno, že z policejního spisu bylo bezpečně zjištěno, že žalobce se přestupkového jednání dopustil a dále uvedeno, že 5.10.2010 bylo obviněnému zasláno oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a předvolání obviněného na 25.10.2010 v 10:00 hod k ústnímu jednání. Předvolání převzal osobně dne 14.10.2010. Předvolání tedy bylo řádně a včas doručeno, obviněný se však nedostavil a ani se řádně a včas z jednání neomluvil. Dne 22.10.2010 obdržel správní orgán I. stupně faxem přípis Mgr. Martina Řandy, advokáta, s omluvou z jednání doplněného v souladu s ust. § 37 odst. 4 správního řádu dne 25.10.2010, který

nepovažuje za omluvu z jednání učiněnou včas, náležitě a z důležitého důvodu. Předvolání převzal obviněný dne 14.10.2010 a zmocněnce si zvolil těsně před nařízeným termínem jednání, kdy advokát měl převzít zastoupení, jak vyplývá z jeho přípisu, dne 22.10.2010 (pátek), což správní orgán I. stupně posoudil jako účelové jednání ze strany obviněného – komplikace nařízeného jednání na poslední chvíli. Ust. § 59 správního řádu hovoří o tom, že předvolání musí být učiněno s dostatečným, zpravidla nejméně 5 denním předstihem, v daném případě bylo předvolání doručeno 10 dnů před nařízeným jednáním, tedy čas k jednání měl obviněný dostatečný. Nepřítomnost obviněného na nařízeném jednání dne 25.10.2010 v 10:00 hod a jeho nečinnost od převzetí předvolání k nařízenému jednání do 22.10.2010 nebyla žádným způsobem správnímu orgánu I. stupně doložena. Zmocnění k zastupování nebylo k 25.10.2010 do 10 hod (termín nařízeného jednání) v souladu s ust. § 33 odst. 1 správního řádu správnímu orgánu I. stupně prokázáno. Správní orgán I. stupně nemohl při jednání dne 25.10.2010 v 10 hod veškerá podání učiněná ze strany zmocněnce akceptovat. Nad rámec výše uvedeného, pokud by bylo možno akceptovat zastoupení obviněného zmocněncem, správní orgán I. stupně uvádí, že obviněný byl v předvolání k ústnímu jednání řádně a výslovně poučen, že je povinen důvody omluvy doložit. Tato povinnost se vztahuje i na zmocněnce obviněného, pokud akceptuje plnou moc udělenou mu dle ust. § 33 a násl. správního řádu. Nestačí však pouze samotná omluva. K tomu, aby byla náležitá, je třeba důvody omluvy doložit, až tímto doložením důvodů omluvy omluva z nařízeného jednání splňuje požadavek náležité omluvy v souladu s ust. § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Tuto podmínku zmocněnec obviněného nesplnil, neboť důvod omluvy nedoložil. Důvod omluvy, že převzal zastoupení až dne 22.10.2010 a neměl tak možnost seznámit se se spisem, by nebyla ze strany správního orgánu I. stupně považována za důležitý důvod v souladu s ust. § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Na základě výše uvedeného bylo jednání provedeno v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích v nepřítomnosti obviněného. Na tyto důsledky byl obviněný v předvolání řádně upozorněn.

Rozhodnutí přestupku prvostupňového správního orgánu bylo doručováno přímo žalobci, který ho převzal osobně dne 5.11.2010.

29.10.2010 bylo zasláno faxem podání právního zástupce žalobce Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, pracovníku, jež přestupkovou věc žalobce vyřizoval a kde uvedl, že v pátek 22. října 2010 byl jmenovaný pracovník kontaktován advokátním koncipientem advokátní kanceláře právního zástupce žalobce (uvedeno jméno koncipienta, který pracovníka správního orgánu, jak uvedeno, informoval o tom, že uvedená advokátní kancelář téhož dne převzala zastupování žalobce v řízení a současně požádal o stanovení nového termínu ústního jednání, původně nařízeného na pátek 22. října 2010). Ještě v pátek 22. října 2010, jak uvedeno, bylo pracovníku správního orgánu faxem doručena žádost o stanovení nového termínu ústního jednání na přípravu spisu k nahlížení, ve které právní zástupce žádal o zpřístupnění spisu vedeného ve správním řízení a stanovení nového termínu ústního jednání s uvedením dnů, ve kterých může být zástupce k dispozici. Stanovení nového termínu odůvodnil advokát tím, že vzhledem k termínu nařízeného jednání a okamžiku převzetí zastoupení klienta v řízení se nebude moci dostatečně seznámit s obsahem spisu a zabezpečit tak dostatečnou ochranu práv klienta. Současně v žádosti byl pracovník informován o tom, že plná moc bude doručena bez zbytečného odkladu. V pondělí 25.10.2010 byla faxem doručena a doporučenou poštou odeslána plná moc, kterou klient zmocnil advokáta Mgr. Martina

Řandu k zastupování v Řízení. Byl citován ust. 33 odst. 1 správního řádu, § 34 odst. 1 a 2 správního řádu a uvedeno, že je zřejmé, že klient si v souladu se správním řádem zvolil zástupce v řízení, a to na základě plné moci ze dne 22. října 2010, správnímu orgánu předem oznámené dne 22. října 2010 a doručené v den nařízeného termínu ústního jednání. Přes výše uvedené, jak v podání uvedeno, pracovník správního orgánu advokáta Mgr. Řandu ve středu 27. října 2010 telefonicky informoval, že klientem udělenou plnou moc správní orgán nepovažuje z hlediska projednání věci za relevantní a vzhledem k této skutečnosti, že bylo v řízení rozhodnuto v nepřítomnosti klienta. Dále uvedeno, že advokát sděluje, že tento postup správního řízení není v souladu s postupem předepsaným správním řádem pro případ, jestliže účastníkem správního řízení je udělena plná moc advokátovi. Nerespektováním pravidel správního řádu správní orgán znemožnil klientovi uplatnit jeho práva a oprávněné zájmy a významně tak zasáhl do jeho práv jako obviněného z přestupku v řízení, jehož výsledek může mít výrazný dopad do osobní sféry klienta. Součinnost, která byla správnímu orgánu ze strany právního zástupce nabídnuta v řízení a která respektovala práva klienta v řízení nebyla ze strany správního orgánu využita. Přitom bez účasti klienta nebo jeho zástupce na ústním jednání nemohl a nemůže být zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu a případné rozhodnutí tak bude zatížena vadou, která má (bude mít) za následek nezákonnost takového rozhodnutí. Znovu žádal o nařízení nového termínu ústního jednání. V případě, že rozhodnutí v řízení i přes uvedenou žádost správní orgán vydá, žádal o respektování plné moci klienta ze dne 22.10.2010 a zaslání takového rozhodnutí na adresu advokátní kanceláře Řanda Havel Legal s.r.o.

Toto podání bylo pak doručeno poštou správnímu orgánu 1.11.2010.

Proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy z 25.10.2010 žalobce podal odvolání, v němž argumentoval stejnými skutečnostmi jako v později podané žalobě proti rozhodnutí žalovaného a rozpor prvostupňového správního rozhodnutí s právními předpisy spatřoval především v tom, že správní orgán I. stupně nerespektoval plnou moc odvolatele udělenou právnímu zástupci k zastupování v řízení pod sp. zn. MM/OD/14500/2010 a oznámenou správnímu orgánu I. stupně 22.října 2010, čímž odepřel odvolateli právo na zastoupení ve smyslu ust. § 33 odst. 1 správního řádu a v důsledku toho zatížil uvedené řízení o přestupku vadami, která způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a předmětné rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno bez přítomnosti odvolatele resp. právního zástupce odvolatele, jako jeho řádně ustanoveného zmocněnce, na nařízeném ústním jednání dne 25. října 2010 ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, aniž by pro takový postup správního orgánu I. stupně byly splněny podmínky stanovené v uvedeném ustanovení zákona o přestupcích. Navrhoval proto, aby rozhodnutí vydané správním orgánem I. stupně dne 25.10.2010 bylo zrušeno a věc vrácena k novému projednání prvostupňovému správnímu orgánu.

Žalovaný rozhodnutím vydaným pod č.j. KUJI 63254/2011 dne 14.7.2011 rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítl a napadené prvostupňové rozhodnutí správního orgánu potvrdil. Pokud jde o odůvodnění uvedl, že odvolací námítka žalobce lze shrnout do třech základních námitek, které jsou v odvolání podrobně rozvedeny. Obviněný především namítá, že v řízení

byl řádně zastoupen právním zástupcem, což správní orgán I. stupně neakceptoval a vedlo to mj. k tomu, což je další zásadní námitkou, že tedy napadené rozhodnutí nebylo v souladu s ust. § 34 odst. 2 správního řádu doručeno právnímu zástupci a nezačala tak ani plynout 15-ti denní lhůta k uplatnění opravného prostředku. Třetí odvolací námitkou je projednání věci v nepřítomnosti obviněného v rozporu s právními předpisy, protože právní zástupce jako důležitý důvod nepřítomnosti uplatnil příliš krátkou dobu mezi vznikem zastoupení, termínem ústního jednání, ve kterém není schopen se seznámit se spisem a realizovat účinnou obhajobu obviněného, což je jeho právo vyplývající z čl. 6 odst. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalovaný uvedl, že co se týká zastoupení obviněného v řízení právním zástupcem, odvolací orgán bere jako nesporné, že právní zástupce v den vzniku plné moci (22.10.2010) oznámil tuto skutečnost telefonicky správnímu orgánu I. stupně, v den nařízeného ústního jednání (25.10.2010) plnou moc zaslal správnímu orgánu I. stupně faxem a zároveň v písemné podobě, kterou správní orgán I. stupně obdržel dne 26.10.2010. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že správní orgán I. stupně volbu právního zástupce těsně před ústním jednáním považuje za účelové jednání obviněného a zastoupení neakceptoval, protože mu do doby ústního jednání v souladu s ust. § 33 odst. 1 správního řádu zmocnění k zastoupení neprokázal. Odvolací orgán částečně sdílí názor prvostupňového správního orgánu, že se jednání obviněného a jeho právního zástupce může jevit jako účelové, protože byla-li plná moc uzavřena dne 22.10.2010 a právní zástupce byl ještě téhož dne schopen odfaxovat správnímu orgánu I. stupně žádost o stanovení nového termínu ústního jednání, stejně tak spolu s touto žádostí mohl prostřednictvím faxu zaslat i plnou moc a nemusel s jejím zasláním vyčkávat až do 25.10.2010. *Nelze se však ztotožnit s tím, že správní orgán I. stupně veškeré informace o existenci zastoupení obviněného ignoroval a hleděl na něho jako na osobu, která v řízení zastoupena není, a to dokonce i při doručování stejnopisu napadeného rozhodnutí v době, kdy již měl k dispozici písemnou podobu plné moci prokazující zastoupení.* Je nutné připustit, že správní řád řeší problematiku zastoupení na základě plné moci relativně stroze a obecně. Ust. § 33 odst. 1 se omezuje na konstatování, že se zmocnění k zastoupení prokazuje písemnou plnou mocí a plnou moc lze udělit i ústně do protokolu, neposkytuje však vodítko, jak postupovat v případě, jedná-li někdo za jiného bez prokázání plné moci (částečně tuto situaci pokrývá ust. § 34 odst. 4 správního řádu, která však na situaci v přezkoumávaném řízení nedopadá). Za těchto okolností je při existenci mezer v právu zapotřebí přistoupit k využití analogie a aplikovat tak právní normy, které podobnou problematiku upravují.

Obviněný v odvolání logicky poukázal mj. na ustanovení občanského zákoníku, konkrétně na ust. § 33 odst. 2, které uvádí, že jedná-li někdo za jiného bez plné moci, je z tohoto jednání zavázán sám, ledaže ten, za koho bylo jednáno, právní úkon dostatečně bez zbytečného odkladu schválí. Dojde-li tak k dodatečnému schválení zmíněných úkonů (tj. k ratihabici), nastávají účinky schválení ex tunc, na zmíněné úkony se tedy hledí, jakoby od samého počátku byly učiněny v rámci oprávnění daného plnou mocí.

Občanský soudní řád sice tuto problematiku upravuje na první pohled odlišně, když v ust. § 32 odst. 1 říká, že každý, kdo v řízení vystupuje jako zástupce účastníka, popřípadě jako jeho další zástupce, musí své oprávnění doložit již při prvním úkonu, který ve věci učinil, nicméně judikatura potvrdila všeobecnou rozhodovací praxi, dle které je nedostatek zastoupení pouze nedostatkem podmínky řízení, který lze odstranit. Je-li odstraněn, je vada řízení zhojena. Prakticky to znamená, že absence plné moci nebo chyby v plné moci nečiní neplatnými již učiněné úkony, pokud jsou tyto vady řízení zhojeny tím, že je doložena plná moc, popř. opraveny chyby v plné moci (viz. např. obviněným v odvolání zmiňovaný rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 3Cz 88/83 nebo nověji rozsudek téhož soudu sp. zn. Cdo 3294/2009. V duchu výše uvedeného je pak nutné konstatovat, že správní orgán I. stupně měl zohlednit informace o existenci zastoupení obviněného a veškeré úkony v řízení provádět tak, jako by byl v řízení řádně zastoupen na základě plné moci. Navíc je třeba poukázat, že avizoval-li právní zástupce zastoupení obviněnému telefonicky dne 22.10.2010 a toto správnímu orgánu I. stupně řádně písemně doložil dne 26.10.2010, bylo telefonické podání v souladu s ust. § 37 odst. 4 správního řádu do 5-ti dnů řádně potvrzeno.

Na druhou stranu je zapotřebí uvést, že toto pochybení správního orgánu I. stupně nemělo v podstatě žádný negativní dopad na možnost realizace procesních práv obviněného a soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Byl si toho vědom i správní orgán I. stupně, kterým měl možná sám pochybnosti o správnosti svého postupu spočívající v ignoraci zastoupení obviněného právním zástupcem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se proto vyjádřil i k důvodům projednání věci v nepřítomnosti obviněného, kde reagoval na podání právního zástupce a v jeho argumentech pro nařízení nového termínu ústního jednání neshledal důležitý důvod ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, pro který by se k ústnímu jednání nemohl dostavit.

Zcela oprávněnou je námitka obviněného, že stejnopis napadeného rozhodnutí měl být v souladu s ust. § 34 odst. 2 správního řádu doručován právnímu zástupci. Vůbec se nelze ztotožnit s názorem správního orgánu I. stupně, že za situace, kdy ke dni 26.10.2010 byla řádně doložena plná moc k zastupování, bylo správně doručováno pouze obviněnému, protože rozhodnutí bylo vydáno již dne 25.10.2010. Správní orgán I. stupně sice správně odkazuje na ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, podle kterého se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení písemnosti k doručení, na napadeném rozhodnutí je však datum vypravení vyznačeno až ke dni 27.10.2010. Napadené rozhodnutí tedy nebylo právnímu zástupci oznámeno, ačkoliv mělo být, ale tato vada řízení byla zhojena, protože s obsahem napadeného rozhodnutí, které v odvolání detailně napadá a cituje z něj, se právní zástupce prokazatelně seznámil.

Za předpokladu, že obviněný byl v řízení řádně zastoupen právním zástupcem, je pak zapotřebí se vypořádat s tím, zda důvody, které právní zástupce uplatnil pro odročení ústního jednání, jsou důležitým důvodem, pro který se nemohl ústního jednání v nařízeném termínu účastnit, a zda tedy správní orgán I. stupně projednal věc v nepřítomnosti obviněného v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, či nikoliv.

Spornou je v dané souvislosti otázka, zda měl obviněný, resp. právní zástupce před nařízeným termínem ústního jednání přiměřený čas a možnost k přípravě obhajoby ve smyslu čl. 6 odst. 3 písm. b) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pokud obviněný neměl přiměřený čas na účinnou obhajobu, bylo by to dle názoru odvolacího orgánu důvodem pro odročení ústního jednání, protože to lze chápat jako důležitý důvod bránící mu v účasti na již nařízeném ústním jednání. Správní orgán I. stupně však v žádosti (omluvě) právního zástupce neshledal důležité důvody ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, pro které se nemohl dostavit k ústnímu jednání. Bližší úvahy k tomuto svému závěru správní orgán I. stupně sice nepředestřel, ale odvolací orgán se s jeho názorem ztotožňuje a níže jej rozvádí.

Především je nezbytné poukázat, že obviněný byl předvolán k ústnímu jednání na den 25.10.2010, přičemž písemné předvolání k tomuto ústnímu jednání mu bylo doručeno dne 14.10.2010, tedy s dostatečným časovým předstihem, během kterého mohl učinit veškeré potřebné kroky ke své účinné obhajobě bez ohledu na jeho osobní situaci (pracovní vytíženost a onemocnění syna). Obviněný se v odvolání odkazuje na judikaturu, která dle jeho názoru podporuje oprávněnost jeho námitek, ale uvedená judikatura dle odvolacího orgánu na tento případ vůbec nedopadá. Rozsudek NSS sp. zn. 7As 9/2009 se sice ve věcné rovině zabývá podmínkami pro projednání věci v nepřítomnosti obviněného podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, nemá však žádnou návaznost na porušení práva na spravedlivý proces konkretizovaného v podobě přiměřené doby na účinnou obhajobu. Ani uváděný a citovaný rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Goddi proti Itálii, nelze na daný případ aplikovat. Jednak se víceméně nevztahuje k porušení čl. 6 odst. 3 písm. b) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (Evropský soud pro lidská práva tímto rozsudkem rozhodl o porušení práva na spravedlivý proces vyplývající z čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy, tedy nemožnosti obhajovat se za pomoci obhájce dle vlastního výběru, a jednak byly skutkové okolnosti zcela odlišné. V daném případě měl obviněný obhájce, který nebyl vyrozuměn o líčení odvolacího soudu a odvolací soud v den líčení obviněnému přiřkl obhájce ex offio, který tak neměl dostatek času na prostudování poměrně rozsáhlého spisu a přípravu obhajoby.

Právě složitost případu a rozsáhlost spisové dokumentace je v mnoha rozsudcích Evropského soudu pro lidská práva zmiňována jako zřejmé kritérium pro posuzování přiměřeného času k účinné obhajobě. V této souvislosti je nutné zmínit, že přestupek, z jehož spáchání byl obviněný uznán vinným, je svým charakterem relativně bagatelním protiprávním jednáním, věc není z právního hlediska nikterak složitá, ba naopak triviální a spisový materiál před ústním jednáním obsahoval pouze minimum písemností (oznámení o přestupku, úřední záznam policie, fotografii pořízenou rychloměrem, ověřovací list k radaru a výpis evidenční karty řidiče). Za těchto okolností nelze tvrdit, že obviněný, resp. právní zástupce, neměl dostatek času k účinné obhajobě, protože doba od převzetí předvolání, ale i doba od vzniku zastoupení, byla k realizaci účinné obhajoby dostatečná. Právní zástupce se se stručným spisovým materiálem mohl seznámit před ústním jednáním nebo na jeho počátku, aniž by to bylo zásadní újmou pro adekvátní obhajobu obviněného. Pokud by právní zástupce přesto dospěl k závěru, že potřebuje delší čas pro posouzení spisové dokumentace a formulaci obhajoby, mohl tento požadavek uplatnit i při ústním jednání, ze kterého se následně omlouval, protože právo na přiměřený čas a možnost k přípravě obhajoby není omezeno jen

na určité fáze řízení, ale platí samozřejmě po celou dobu probíhajícího řízení. Právo na navržení případného výslechu svědků ve prospěch obviněného tím také nebylo dotčeno.

Lze tedy jednoznačně konstatovat, že důvod, který právní zástupce uplatňoval v omluvě z ústního jednání spojené s žádostí o stanovení nového termínu, není důležitým důvodem, pro který by se nemohl dostavit k ústnímu jednání v nařízeném termínu. Podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti obviněného podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích tak byly splněny.

Ze skutkového hlediska je přestupek obviněného jednoznačně prokázán a správní orgán I. stupně ve věci zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak mu to ukládá zásada materiální pravdy koncipovaná v ust. § 3 správního řádu. Obviněný byl při překročení nejvyšší dovolené rychlosti přistižen hlídkou policie, rychlost jízdy byla změřena certifikovaným rychloměrem a jako výstup byla pořízena fotografie. Vozidlo nebylo zastaveno v místě spáchání přestupku, ale hlídka policie jela za vozidlem, aniž by ho ztratila z dohledu, do místa, kde bylo možné realizovat bezpečné zastavení. Záměna řidiče vozidla v úseku mezi místem měření rychlosti a místem zastavení vozidla je tedy vyloučena. Správní orgán I. stupně řádně zohlednil možnou odchylku měřicího zařízení, protiprávní jednání obviněného správně kvalifikoval jako přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích a na základě dostatečně průkazných důkazů, které při ústním jednání provedl, uznal obviněného vinným z přestupku a uložil mu sankci podle ust. § 22 odst. 8 zákona o přestupcích.

Žaloba žalobce dle názoru Krajského soudu v Brně je důvodná, neboť správní orgán I. stupně v průběhu řízení o přestupku podstatně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Proto soud dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. takovéto rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem zrušil.

Krajský soud v Brně uvádí, že i žalovaný ve svém rozhodnutí, když přezkoumával rozhodnutí prvostupňového správního orgánu dospěl zcela jednoznačně k tomu, že prvostupňový správní orgán nepostupoval v souladu s právním řádem, zákonem o přestupcích a dopustil se tedy několika zásadních procesních pochybností. Ovšem uzavřel, že důvod, který právní zástupce uplatňoval v omluvě z ústního jednání spojené s žádostí o stanovení nového termínu, není důležitým důvodem, pro který by se nemohl dostavit k ústnímu jednání v nařízeném termínu. Dle žalovaného tedy podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti obviněného dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích byly splněny a navíc bylo konstatováno, že ze skutkového hlediska je přestupek obviněného jednoznačně prokázán a že tedy správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

S tímto stanoviskem se Krajský soud v Brně rozhodně neztotožňuje. Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle § 33 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, účastník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.

Podle § 34 odst. 2 správního řádu s výjimkou případu, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.

Podle § 59 správního řádu správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně 5-ti denním předstihem.

Krajský soud v Brně dle toho, co uvedeno ve správním spise, dospěl k závěru, že pokud jde o žalobce, ten byl řádně, v souladu s ust. § 59 správního řádu předvolán k ústnímu projednání přestupku. Dle názoru Krajského soudu v Brně však žalobce měl zájem zúčastnit se ústního jednání o přestupku a řádně se omluvil a požádal o odročení jednání, na velmi blízký termínem po dni 25.10.2010.

Ze spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně již před dnem 25.10, kdy bylo ve věci nařízeno ústní jednání o přestupku, věděl, a ani to nepopírá, že žalobce si dne 22.10.2010 zvolil právního zástupce – advokáta, tento požádal, aby jednání nařízené na 25.10. bylo odročeno, aby se mohl seznámit s obsahem spisu a hájit pak řádně zájmy svého klienta a navrhl celou řadu termínů, počíná je již dnem 1.11.2010, kromě jednoho konkrétního týdnu v tomto měsíci a dne 25.11, v podstatě navrhl kterýkoliv den v měsíci listopadu 2010.

25.10.2010, jak vyplývá z podacího razítka Magistrátu města Jihlavy, převzal tento poštou zaslanou žádost o stanovení nového termínu ústního jednání se sdělením, že plná moc bude zaslána počátkem příštího týdne a 26.10. pak byla doručena i plná moc s písemně ověřeným podpisem žalobce, který tuto udělil Mgr. Martinu Řandovi, tedy tomu advokátovi, který předtím s magistrátem korespondoval. Sděloval, že v řízení o přestupku je zástupcem žalobce.

Pokud pak správní orgán I. stupně tuto omluvu vůbec nerespektoval a ve věci rozhodl 25.10.2010, nepostupoval v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákon a o přestupcích, neboť Krajský soud v Brně má za to, že žalobce se k nařízenému ústnímu jednání sice nedostavil, řádně se

však omluvil. Důvod omluvy soud pokládá za podstatný a důležitý, neboť právní zástupce žalobce jako důvod odročení na následující měsíc viděl v tom, že od doby, kdy převzal zastoupení žalobce, tj. od 22.10.2010 do 25.10.2010 nebude mít možnost seznámit se s obsahem spisu, takže by nemohl řádně hájit práva svého klienta. Tato námitka dle názoru soudu důležitá je, rozhodně se nejedná o námitku účelovou, tedy takovou, že žalobce či jeho právní zástupce by chtěli úmyslně „protahovat“ jednání o přestupku, proto, aby uplynula jednorozhodná prekluzivní lhůta stanovená v § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, po jejímž uplynutí by nebylo možnost již přestupek projednat.

Soud má za to, že sice, když žalobce převzal předvolání k ústnímu jednání o přestupku 14.10.2010 a jednání bylo nařizováno na 25.10., byla dodržena zákonná lhůta stanovená v § 59 správního řádu, poukaz na to, že advokáta se mu podařilo sehnat 22.10.2010 nevidí soud jako tvrzení účelové, pokládá ho za tvrzení logické a pravdivé, neboť si advokáta „sehnal“ v podstatě do jednoho týdne, což není nijak dlouhá doba a již od 22.10.2010, tedy po týdnu od té, kdy žalobce předvolání k ústnímu projednání obdržel, advokát žalobce se správním orgánem komunikoval a navrhoval odročení jednání na nejbližší možný termín, z čehož vyplývá, že se tedy žalobce řádně omluvil, omluva není účelová a rozhodně jedno odročení jednání by nemohlo zmařit průběh projednání přestupku v jednorozhodné lhůta, když k přestupkovému jednání, z něhož byl žalobce podezřelý, se stalo 14.8.2010, takže jednorozhodná lhůta by uplynula až v podstatě téměř za 10 měsíců poté, kdy bylo nařizováno první jednání o přestupku.

Zrovna z toho důvodu, že advokát se chce seznámit se spisovým materiálem a nestihl by to v uvedeném velmi krátkém termínu do jednání o přestupku, je omluvou logickou, nic účelového v ní soud neshledává a je naprosto v tomto případě nepodstatné, zda správní spis, s nímž se chtěl advokát seznámit, má pouze několik stran.

Tím, že prvostupňový správní orgán nerespektoval žádost o odročení jednání, věc projednal v nepřítomnosti žalobce, resp. jeho právního zástupce, soud vidí podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a toto mohlo mít dle názoru soudu skutečně za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Soud pak uvádí, že výrazným porušením procesních předpisů v daném případě je i to, že správní orgán I. stupně, když evidentně měl již plnou moc k zastupování žalobce Mgr. Martinem Řandou k dispozici nejpozději od 26.10., tedy od tohoto termínu věděl, kdo je právním zástupce žalobce a že je žalobce řádně zastoupen, rozhodnutí o přestupku, které bylo předáno k doručení 27.10.2010 bylo zasláno přímo žalobci, nikoliv jeho právnímu zástupci. Toto je porušením ust. § 34 odst. 2 správního řádu.

Za situace, kdy přestupek byl projednán v nepřítomnosti žalobce, případně jeho právního zástupce, má následek také to, že není zatím najisto postaveno, zda byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Krajský soud v Brně tedy již uvedl, proč bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc je mu vrácena dle § 78 odst. 4 s.ř.s. k dalšímu řízení.

Dle odst. 5 § 78 s.ř.s. je žalovaný vázán právním názorem, který Krajský soud v Brně vyslovuje tak, že před tím, než bude znovu vydáno rozhodnutí, bude třeba znovu nařídit ústní jednání o přestupku, k němuž bude řádně žalobce i jeho právní zástupce předvolán, tedy že bude důsledně postupováno v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, což se dosud nestalo.

Krajský soud v Brně pak cituje z judikatury NSS:

Důležitost důvodu omluvy obviněné z přestupku a jeho zástupce (advokáta) z neúčasti u ústního jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stádiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek), o jak dlouhý pobyt advokáta (zástupce) v zahraničí jde, zda ze spisu, či jiných skutečností nevyplývá jakákoliv obstrukční snaha či potřeba obviněné z přestupku nebo jejího zástupce působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apd. (podle rozsudku NSS ze dne 14.5.2009, č.j. 7As 28/2009 – 99).

Soud pak ještě cituje z judikatury NSS:

V řízení o přestupcích platí princip presumpce neviny a z něho vyplývající zásada rozhodnout v pochybnostech ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnost o tom, zda se obviněný z přestupku odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku zjištěný skutkový stav věci. Pokud správní orgán nebere uvedené pochybnosti v úvahu při svém rozhodování, jde o vadu řízení, která má za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Z § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 59 správního řádu z roku 2004, které hovoří nikoliv o „omluvě předem“, ale o „náležité omluvě“, resp. „bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodu“, nelze dovozovat, že tato omluva musí být nezbytně učiněna před provedením samotného úkonu správního orgánu. Právě naopak, i omluva s určitým odůvodněným časovým odstupem po události, která bránila obviněnému z přestupku z účasti u ústního jednání (např. náhlé onemocnění, úraz, hospitalizace, upoutání na lůžko, které brání-li uvedené omluvě), může podle konkrétních okolností splňovat znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu (podle rozsudku NSS ze dne 12.3.2009, č.j. 7As 9/2009 – 66).

Pokud pak jde o náklady řízení, žalobce ve věci byl úspěšný, má právo na náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Ty u něho představují zaplacený soudní poplatek

2.000,-Kč a náklady právního zastoupení advokátem za 2 úkony po 2.1000,-Kč, 2x paušál hotových výdajů po 300,-Kč, vše zvýšeno o 20% DPH, neboť zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. března 2012

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová